

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De sprîjin Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRĂȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cum caută preotul pe Hristos

Căutarea lui Hristos și trăirea în comuniune intimă și vie cu El, este însăși esența religiei creștine. De aceea, dacă «anima (est) naturaliter christiana» — după clasică mărturie a lui Tertulian — atunci *spiritul uman tinde irezistibil către Dumnezeu*, din care s'a desprins esența sa de scânteie din însăși scânteia divină. El este chinat cu strășnicie de dorul după Dumnezeu și-L caută neconținut. Fericitul Augustin, spiritul cel mai adânc muncit de căutarea lui Dumnezeu, sintetizează în uriașă-i dumnezeu, sibiuciumul religios tipic al sufletului omenesc în căutarea divinului și la eternizat în clasică-i mărturisire: «Fecisti nos ad Te, Domine, et inquietum est cor nostrum, donec requiescat in Te!» Așa încât, împlinirea totală a strădaniei și sbuciumului nostru religios, este aflarea lui Hristos și mărturisirea după adevăr, împreună cu Filip: «Am aflat pe Iisus» (Ioan 1, 45).

Imperativul căutării intense a lui Hristos, ne sună apăsător mai ales astăzi, când atâtea suflete au pierdut pe Mântuitorul. Pentru că pierderea lui Hristos echivalează cu însăși periclitarea gravă a mântuirii și fericirii noastre. Evident, vremurile de azi chiar prin negativismul lor destructivist sunt în căutarea lui Dumnezeu. Căci — ori cât s'ar părea de paradoxal — toate pornirile sălbatice care au deslănțuit și mai deslănțuiesc încă furtuna actualului războiu, pe marea vieții umane, nu sunt decât pervertiri grave ale tendinței intrinsec umane după adevăr, bine și frumos, în fond după Dumnezeu, realizarea integrală a acestora. Prin urmare, putem spune categoric că omenească caută și astăzi pe Hristos, dar — din nenorocire — acolo unde nu este!

Drept aceea, misiunea preotului este — mai ales astăzi — aceea de a arăta lumii pe Hristos cel adevărat prin prizma împrejurărilor actuale. Ca să se spulbere deplin și definitiv convingerea greșită a unora că Hristos ar fi cu totul absent din uriașă frământare și din dramatica sbuciumare a lumii de azi. A arăta lumii pe Hristos și a i-L mijloci prin Biserica Sa, este suprema rațiune de a fi a preoșimii creștine de azi și unica legitimare a dreptului ei la viață.

Dar preotul nu poate arăta altora pe Hristos, dacă nu-L cunoaște el însuși mai întâi. Firește, nu ne putem închipui că ar putea exista vre-un preot creștin care să nu-L cunoască măcar teoretic pe Hristos. Dar cunoașterea integrală și cea mai necesară preotului, este cunoașterea prin trăirea în El. Căci misiunea preotului nu este numai aceea de a arăta lumii pe Hristos, ci și de a-L comunica acesteia. Ori, preotul nu-L poate comunica cu deplină eficacitate, decât dacă el însuși trăiește în Hristos.

Din această ușoară schițare a unuiia din aspectele fundamentale ale misiunii sacerdotale, rezultă evident cât de mult și cât de intens trebuie să

caute preotul pe Hristos și să trăiască cu El. La acest considerent de ordin misionar, se adaugă și unul de ordin metafizic-haric: preoția creștină este actualizarea în vas de lut a preoției sfinte și universale a Mântuitorului. Ca atare, ea își primește nu numai sensul ei și ființa și vigoarea dela Hristos. În consecință, nici nu ne putem imagina preoție creștină fără Hristos și nici preot creștin fără Hristos. Prin urmare, deviza primordiale a chemării sacerdotale a fost totdeauna și trebuie să fie mai ales astăzi: Căutarea și aflarea lui Hristos și trăirea în comuniune vie și intimă cu El. În aceasta constă taina succesului nostru pastoral.

Așa încât, și nouă preoșilor de azi ne sună apăsător și stăruitor chemarea adresată de către Filip lui Natanael: «Vino și vezi!» (Ioan 1, 46) și mai ales aceea a Mântuitorului către Filip: «Urmează mi!» (Ioan 1, 43). Dar pentru a întreprinde acțiunea de căutare și aflare a lui Hristos, trebuie să avem în prealabil convingerea puternică a lui Natanael despre Dumnezeu: «Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel!» (Ioan 1, 49)

Însă pentru a căuta cu succes pe Hristos, trebuie să știm mai întâi unde i-L putem găsi. Ceea ce este tot una cu a ne da seama de modul prezenței actuale a lui Hristos în lume. Cu atât mai vădit, cu cât de modul prezenței Sale printre noi, depinde și modul căutării și aflării Lui.

I. În virtutea deoiființării Sale cu celelalte două ipostasuri ale sf. Treimi, Logosul neîtrupat era prezent activ în lume. Și azi Hristos e prezent în cosmos, participând ca Dumnezeu la pronierea lumii și ca atare, ca prezență de imensitate în toate făpturile. Dar în taina întrupării Dumnezeu se face om adevărat iar omul, Dumnezeu adevărat, Dumnezeu venind în comuniune directă cu omul. Aceasta este prezența teandrică istorică a Mântuitorului în lume. Însă după înviere, trupul Său transfigurat nu mai rămâne pe pământ, ci se înalță la ceruri. Odată cu înălțarea, încetează prezența teandrică istorică a lui Hristos. În locul acesteia, ne-a rămas prezența teandrică mistică sau euharistică și anume: În Biserica, trupul, tainic al Domnului, Hristos este prezent real în mod mistic, prin lucrarea sf. Duh în sf. Euharistie.¹ Prin urmare, Hristos ne este accesibil astăzi în prezența Sa teandrică mistică sacramentală în sf. Taină a Euharistiei. Aici trebuie căutat și aici poate fi aflat.

Condiția esențială și absolut necesară a comuniunii cu Hristos cel euharistic, este integrarea mistică în trupul Său tainic: Biserica, prin primire și înălțare duhovnicească, prin îmbrăcarea în Hristos, prin strădania intensă de a deveni întrupări vii ale chipului Lui în lume. De aici rezultă

clar, că numai ridicate pe un plan de viață ce depășește mediocritatea cotidiană, facultățile și energiile spirituale ale preotului se pot avânta în truda căutării lui Hristos și la înălțimea comuniunii vii și intime cu El. Pentru că găsirea și atingerea nemijlocită a lui Hristos e posibilă preotului numai în desăvârșită neprihană a ființei sale. Numai preotul induhovnicit prin asceză — piatra unghulară a vieții spirituale — și ridicat și transfigurat sub flacărele harului divin, poate ajunge la bucuria mărturisirii depline: «Am aflat pe Iisus» (Ioan 1, 45). Căci cu cât preotul realizează o mai desăvârșită asemănare cu Hristos printr-o necontenită spiritualizare, cu atât percepția launtrică a prezenței lui Hristos în el, va fi mai vie, mai puternică și mai covârșitoare.

Drept aceea, fără să uităm că preotul nu-i călugăr, căile pe care are să-L caute preotul pe Hristos, sunt căile duzei și ale misticei liturgice și individuale. Numai trecut prin cele trei faze ale purificării, iluminării și desăvârșirii, poate găsi preotul pe Hristos cel euharistic, cu alte cuvinte prin asceză și mistică. Asceza reprezintă elementul uman sau partea de colaborare a omului, iar mistica elementul divin sau partea de colaborare a lui Dumnezeu, contopite în faptul teandric al trăirii în Hristos. Precum un există limite categorice și riguroase între ascetică și mistică, tot așa nu există între cele trei faze de căutare și unire cu Hristos. Căci factorul uman se împletește neconținut cu cel divin în colaborare, cele trei faze fiind numai grade de participare la viața în Hristos. În faza purificării, accentul principal cade pe lucrarea voinței umane; iluminarea se plasează intermediar între asceză și mistică, accentul căzând atât pe lucrarea voinței umane cât și pe colaborarea harului divin; desăvârșirea sau îndumnezeirea reprezintă compartimentul misticei propriuzise, accentul căzând pe voința divină, iar omul găsindu-se în stare de pasivitate receptivă.²

Lucrarea de purificare constă în lupta omului de a-și desface simțurile de mediul lumii sensibile și are mai mult un caracter negativ; lucrarea de iluminare constă în lupta pentru eliberarea sufletului de pasiuni și pentru fortificarea în virtuți sub acțiunea harului, având un caracter negativ-positiv; iar în lucrarea desăvârșirii, omul se găsește dincolo de lumea sensibilă și inteligibilă, acceptând pasiv complăția unitivă. În practica vieții, aceste trei faze se suprapun ca trei acțiuni concomitente sau simultane.²

Odată introduși sumar în tainele vieții ascetico-mistice, se pune întrebarea: Cum se toarnă căutarea lui Hristos de către preot? Pe aceste trei căi ascetico-mistice? Prin spovedanie, meditație, rugăciune și deasă cuminecare după vrednicie cu trupul și sângele Domnului din sf. Potir euharistic.

¹ Crainic Nichifor: *Curs de Teologie mistică*. București 1938, p. 143.

² Idem, *ibidem*, p. 144 sq.

¹ Sârbu Corneliu: *Prezența teandrică*. În «Telegraful Român», 25 Dec. 1942, p. 3 sq.

Taina prin excelență a purificării este Botezul. În baia lui, se produce restabilirea naturii umane căzute și ridicarea ei la starea dinainte de căderea în păcat sau nașterea din nou în Hristos. Dar preotul — ca de altfel orice creștin — cade din puritatea baptismală, de atâtea ori în păcat și în consecință are iarăși nevoie de purificare. De aceea, el e chemat ca prin aspră strădanie ascetică să se descătușeze din lumea păcatului și să se modeleze după chemările spiritului în tensiune spre Hristos. Arta modelării trupului și adaptării lui la viața launtrică sub imperiul spiritului, este asceza. Mortificarea ascetică trebuie să fie o metodică a Botezului și o împlinire metodică a lui. Iar când are de a face cu păcatele survenite după Botez, asceza apare ca un Botez repetat neconținut pentru purificarea aceleiași naturi. E lepădarea de lume și de sine însuși: de păcat.

Mijlocul este mistic-sacramental e sf. Taină a Spovedaniei. La Hristos cel transfigurat se ajunge prin Hristos cel răstignit. De aceea, sf. cuminecări trebuie să-i premeargă neapărat sf. Taină a Mărturisirii, a purificării de păcate. Căci numai când ființa noastră devine templu duhovnicesc, se face capabilă de praznicul euharistic. Trupul preotului trebuie sfințit ca un altar sacru. Pregătit prin post, rugăciune și viață virtuoaasă, preotul se curăță de păcate în baia lacrimilor, a deplinei pocăințe în scaunul sfintei Spovedanii. Int'ansa el se desbracă de omul cel vechiu al păcatului și se îmbracă în omul cel nou-duhovnicesc. Prin'ansa se restabilește în starea de viață în Dumnezeu a ființei umane din baia Botezului, și de spiritualizare a pornirilor josnice.

Odată restabilit din păcat, preotul trebuie să tindă spre progresiva lui zidire din nou, dilatându-se treptat pentru primirea lui Hristos, spre spiritualizare și iluminare. Iluminarea este o tranziție dela purificare la contemplație unitivă, o fază de progres dela omenesc la dumnezeiesc, de spiritualizare. Pe aceasta am primit-o în sf. Taină a Mirungerii, care ne-a împărțit pe sf. Duh cu darurile sale, punând — împreună cu Botezul — bazele harice, pe care s'a altoit darul preoției noastre. Mai ales ca preoții avem chemarea de a actualiza cât mai deplin darurile sf. Taine a Mirungerii, fapt care dinamizează puternic preoția noastră. Drept aceea, mai ales pentru preot iluminarea trebuie să fie o prelungire a Mirungerii, ca apoi Dumnezeu să vină cu stingerea în noi a rădăcinii patimilor și comunicarea aptitudinii contemplației mistice.

În spre această stare ne avântăm prin efortul ascetic al rugăciunii. Dar rugăciunea cere un efort continuu al spiritului nostru: efort de atenție, de reculegere, de autozidire, de concentrare și de simplificare progresivă, până când toate puterile spirituale se sintetizează în intuiția contemplativă. Toată această lucrare se numește meditație. Meditația este pregătirea psihologică a contemplației. După Feric. Augustin, meditația este ridicarea pro-

gresivă a sufletului către Dumnezeu, pornind dela operația mintală a discursului launtric. Meditația este o activitate a inteligenței discursive, aplicarea mai îndelungă a spiritului asupra unui obiect care-l preocupă intens. Ea presupune neapărat o retragere, o ambianță de izolare și de singurătate, o cercetare de sine însuși și meditația unui adevăr obiectiv. Aprofundarea adevărurilor prin reflexiune personală ne ajută la asimilarea acestora și să le facem substanță a spiritului nostru. Ea mijloceste convingerea. Cu cât meditația este mai profundă și mai îndelungată, cu atât convingerea este mai puternică și cu atât hotărârea de a practica adevărurile meditate în viața personală, devine mai aprigă. De aceea, sf. Scriptură recomandă stăruitor meditația: Fericit bărbatul despre care se poate spune că «legea Domnului e dorirea lui și la legea lui cugetă ziua și noaptea» (Ps. 1, v. 2); «Inima celui înțelept va cugeta» (Sirah 3, 28).

În meditație, spiritul nostru săvârșește — potrivit precizărilor sf. Dionisie Areopagitul — o mișcare întreită: 1. Ieșirea din sine către un obiect exterior, care poate fi spectacolul măreț al lumii creaturale, un episod din viața Mântuitorului sau un mister din ființa Sa divino-umană. Fericitul Augustin pune mare preț pe contemplația naturii ca un mijloc de ridicare a spiritului meditativ. Frumusețile și bunătățile acestei lumi ne duc către Creator prin contrastul dintre vremelnicia lucrurilor și veșnicia Lui, ne face să ne deslipim repede de ea și să ne întoarcem în noi înșine. Iar aprofundarea unei învățături a Mântuitorului sau a unui episod din sacrificiul Său pentru noi, ne întărește în convingerea față de adevărul Său și ne provoacă să comparăm propria noastră viață nedesăvârșită cu modelul de perfecțiune care este El. 2. Această comparație se face prin a doua mișcare: reîntoarcerea în sine dela obiectul extern. Răvna de a ne modela după Hristos, hotărâre dobândită în urma convingerii, ne determină la un amănunțit examen de conștiință, la distrugerea patimilor și la sporirea în virtute. Credința întărește convingerea dobândită, iar dragostea de Hristos intensifică voința de a realiza asemănarea cu El. Este o operație launtrică de transformare a vieții noastre personale și de convertire a ei în lumina lui Hristos. 3. O adâncire în Divinitatea prezentă în suflet: Izbutind să ajungă în regiunea asemănării cu Hri-

stos, spiritul nostru descrie o a treia mișcare, pe care sf. Dionisie Areopagitul o numește circulară. E aprofundarea în unirea cu Dumnezeu, căci a coborî în suflet, este — după cum observă cu pătrundere Fer. Augustin — tot una cu a te înălța spre Dumnezeu. Ea reprezintă tranziția dela meditație la contemplație.¹

Pe interiorizarea mijlocită de meditație, se poate înălța inima în rugăciune către Dumnezeu. Raportul viu, trăit și intim dintre preot și Hristos, se realizează prin rugăciune. Convorbire directă și intimă a noastră cu Dumnezeu, rugăciunea nu poate avea loc fără actualitatea Lui în inimile noastre. De aceea, ea este tensiune ascetică a preotului spre Dumnezeu, pregătindu-i sufletul în receptacol de captare a harului divin. E simțul cel mai superior al omului, prin care ne punem în legătură cu Dumnezeu. E însăși religiozitatea preotului în acțiune, e căutarea cea mai intensă a lui Dumnezeu și găsirea Lui întru convorbire intimă.

Odată purificat și înălțat pe cele trei căi de mai sus, preotul ajunge să se unească mistic cu Hristos în sf. Taină a Euharistiei. Această unire este participarea harică și personală la viața tainică și intimă a lui Hristos. Căci harul euharistic ne transfigurează, ne preface din trup omenesc în trup duhovnicesc. Prin această transfigurare, natura noastră se îndumnezeiește necentenit, asimilându-se lui Hristos. Ne facem asemenea Lui; o creațiune spirituală. Comuniunea euharistică e participare directă la viața lui Hristos însuși. Mântuitorul e principiul activ, transformator și creator în noi. Comunicându-ne focul prificator și regenerator ce mijloceste în noi actualizarea deplină a integrării noastre ca mădulare ale trupului mistic al Domnului, cuminerea după vrednicie este găsirea directă a lui Hristos și comuniunea intimă cu El. E atingerea supremului grad de aflare a lui Hristos în viața pământească.

În consecință, sf. Euharistie este elementul fundamental de dinamizare, înălțare și rodire a preoției creștine. Hristos, marele Arhiereu, e prezent în noi, nu numai luminând sensul adânc al chemării sacerdotale, ci și dând vigoare deplină preoților Săi, ca să-L actualizeze cât mai deplin în mijlocul turmei încredințate lor spre păstorie. Drept aceea, să fim euharistici!

II. Dar Hristos mai este pre-

¹ Cf. Crainic Nichifor: O. c. p. 212—215.

zent tainic printre noi și prin identitatea mistică dintre El și săraci, prezentă pentru care știința teologică n'a consacrat încă un termen tehnic special. Căci Hristos împărtășește durerea și mizeria celor obidiți și năpăstuiți în așa măsură, încât se face una cu aceea: «Întru cât ați făcut unuia dintre acești frați ai mei prea mici, mie mi-ați făcut» (Mat. 25, 40). Minunat tălmăcește această identificare a Mântuitorului cu cei săraci, sf. Ioan Hrisostomul când zice: «Nu i-a fost de ajuns a răbda crucea și moartea. El a voit să devină sărac, călător, cerșetor și gol, a fi aruncat în închisori și a suferi infirmități, ca aceasta cel puțin să te miște». Sau și mai pregnant: «Voiți să vă aduc în față pe Hristos, căruia îi e foame, El — care e gol, care pretutindeni e prizonier și înlănțuit? El este acela pe care-l disprețuești în cel sărac».

Drept aceea, cine caută pe cel sărac, caută pe Hristos și cine primește pe cel obidit, pe Mântuitorul îl primește. Același sf. Ioan Hrisostomul caracterizează faptele de milostenie ale unei văduve bogate din Constantinopol, cu cuvintele: «Încă din copilăria ta n'ai încetat a hrăni pe Hristos, a-i potoli setea, a-l cerceta în durerile lui...».

Nu există pentru nici un creștin bucurie mai mare decât să primească pe Hristos în brațele și în casa lui. Sunt atâția nenorociți și săraci astăzi printre noi!... Și tocmai de aceea mai cu seamă astăzi, preotul nu va afla deplin pe Hristos decât căutându-L și în cei săraci. Prin această preocupare și prin punerea ei și la inima altora, preotul își dublează actualitatea misiunii sale în mijlocul vremurilor pe care le trăim.

CORNELIU SÂRBU

Iertarea creștină

„De veți ierta oamenii greșalele lor, va ierta și vouă Tatăl cel ceresc greșalele voastre”. (Mat. 6, 14).

Veacul nostru are destinul prefăcitorilor mari. Trosnesc din încheieturi așezări bătrâne și de viață umană. O furtună băntue peste conștiința popoarelor. Filosoful Berdiaev a spus că „tot ce se părea stabilit prin obicei se deplasează”, din cauză că s'a deplasat centrul de gravitate al vieții dela interior la exterior și dela spirit la materie. Omenirea adoră vîjele de aur al tehnicii și al civilizației și vită de supremele imperative morale ale spiritului.

Mase urtașe de oameni se clatină dela o margine la alta a lumii și așează istoria la colitură de ev nou. În marșul lor ele sunt involburate de conștiința mesianică că trebuie să războve forme sociale primare, în care se ascunde egoismul, viciul și fărădelegea. Imbaltate de mult misticism, masele nu disting clar binele de rău și adevărul de minciună și problematizează principii de valoare absolută.

Se naște o lume nouă, pe fundalul căreia este multă incertitudine și haos. Acum spiritul uman are nevoie de o călăuză nouă, fidelă și infallibilă, care să aducă ordine și armonie în disordinea și dialectica ideologică a vremii și să spulbere pretenția absurdă a unor doctrine materialiste și atee că pot soluționa optim problema viciului umane.

În avalanșa lor, aceste doctrine reușesc uneori să doboare copaci seculari,

dar lasă în urmă stâncile colțuroase ale răutății, acoperite de mușgalul egoismului care nu dau sufletului pacea și liniștea după care însetează. Într-o asemenea pustietate viața își pierde semnificația majoră și devine o povară. Fericită? — un joc de latamorgan, căci suferința crește mereu și o concepție pesimistă despre lume și viață îmbracă pe mulți, iar alții se aruncă în brațele plăcerilor.

Contemporaneitatea străbate o criză morală febrilă, de care nu va scăpa decât aflând Adevărul și urmându-l. Adevărul ne va face liberi. Dar Adevărul absolut este Mântuitorul Hristos. El a zis în istoria culturii: „Eu sunt Adevărul”. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața... Îndrăzniți eu am biruit lumea!” (sf. Ioan)

În perspectiva de lumină a creștinismului umanitatea poate nădăjdui o scăpare din imperiul necunoscutului, ca să intre în lăgașul destinului său măreț, înfrățit într-o împărăție a lui Dumnezeu. Un gânditor inspirat a spus pe drept: „Creștinismul este religia viitorului”. Culmile sale de lumină nu vor fi depășite de nimic. El deține soluția practică și optimă a marilor idealuri care o frământă.

Ce constituie înălțimea creștinismului? Iubirea, care este axa de loc prin care el a biruit în lume. Aceasta nu-i un sentiment vag, ci o pornire integrală a sufletului de a se contopi cu Dumnezeu și a trăi în voia Lui. Ea se revarsă în tapte de milostenie. Și una din aceste tapte și cea mai necesară astăzi, este iertarea aproapelui, de care vorbește sf. Evanghelia

FOIȘOARA

CAPITOLUL IV

Organizarea misionarismului laic în lupta antisectară

[24]

de Preot Dr. Corneliu Sârbu

§. 14. Chemarea și rolul păstorului de suflete în cadrul misionarismului laic antisectar.

Chemarea și rolul păstorului de suflete în cadrul misionarismului laic antisectar, se definesc la lumina raportului dintre ierarhie și respectivul misionarism sau pornind dela funcțiunea pe care ierarhia bisericească o are în sânul misionarismului laic antisectar.

Ierarhia este fundamentul și cheia de boltă a misionarismului laic în general și, deci, și a celui antisectar. Fără ierarhie, misionarismul laic antisectar ar pluti în aer, n'ar putea fi înțeles și ar fi un nonsens. Din ierarhie crește și pe ea se clădește. Dacă în ființa sa atârână de ierarhie, atunci este evident că această dependență se menține și în ceea ce privește organizarea și activarea lui. De aici rezultă în mod firesc principiul just și sănătos, că misionarismul laic antisectar trebuie să fie încorporat și subordonat ierarhiei bisericești. Drept aceea, acest misionarism trebuie să fie recunoscut, inițiat, organizat și condus de către ierarhia bisericească.

Cât privește pe păstorul de suflete în special, acesta — ca reprezentant al ierarhiei bisericești în parohie: centrul activității misionare¹ — este chemat să desfășoare

¹ Ispr Gh. Vasile Dr.: Misiunea creștină în România nouă, p. 220.

rolul de inițiator, organizator și conducător al misionarismului laic antisectar. De aceea, nu este nimic mai fals și mai primejdios, decât a afirma că preotul n'are ce căuta în cadrele misionarismului laic în general și — deci — nici în cele ale misionarismului laic antisectar. Dimpotrivă, păstorul de suflete trebuie să participe activ și intens la misionarismul laic antisectar; pentru că — deși acesta după natura sa este o operă a mirenilor — fără concursul continuu, stăruitor și zelos al păstorului de suflete, nu poate nici să se nască, nici să progreseze și nici să-și dea roadele binecuvântate.

În consecință, oerotirea misionarismului laic antisectar este una din primele chemări și îndatoriri ale păstorului de suflete. Această îndatorire este așa de imperioasă, încât nimic nu poate scuza neglijarea îndeplinirii ei de către păstorul de suflete: nici marile lui ostenele și nici greutățile legate de activarea acestui misionarism. Căci fără activarea misionarismului laic antisectar, strădania de a converti pe sectari rămâne zadarnică sau puțin reușită. Drept aceea, nu numai preotul păstor de suflete ci și orice preot — indiferent de oficiul pe care-l îndeplinește în viața bisericească — trebuie să adere total la ideea misionarismului laic antisectar și să acorde colaborare nelimitată în realizarea ei deplină. Misionarismul laic antisectar este una din cele mai mari chemări ale Bisericii vremii actuale și de aceea e una din cele mai serioase și imperative chemări ale oreotului. Pentru că după cum preotul este factorul principal al tuturor așezămintelor de viață bisericească din parohie,² tot așa el este chemat să fie sufletul misionarismului laic antisectar: factorul principal de mișcare, organizare și însuflețire a acestuia.

Chemarea și rolul păstorului de suflete în cadrul mi-

² Felea V. Ilarion Pr.: Preotul și societățile religioase din parohie. În „Analele Asociației „Andrei Șaguna” a Clerului ortodox român din Mitropolia Ardealului”. Sibiu 1940, p. 74.

sionarismului laic antisectar, este îndoită și anume: a) una de ordin juridic bisericesc, care îi revine în calitatea lui de reprezentant al ierarhiei bisericești față de laici; b) alta de ordin moral-pastoral, ca a celui însărcinat cu datoria de a forma conștiința misionarilor laici antisectari după principiile creștine.

a) În calitatea lui de colaborator și de trimis al episcopului în parohie, păstorul de suflete e dator să înfrunzeze, organizeze și activeze misionarismul laic antisectar în parohie și apoi să supravegheze ca acesta să funcționeze în strictă conformitate cu normele și prescripțiile ierarhiei bisericești. Înfrunțării și organizării acestui misionarism, trebuie să-i premergează — din partea preotului — o serioasă studiere a problemei respective și un lămurit plan de organizare și activare a misionarismului laic antisectar. Pentru că viziunea luminoasă a întreprinderii respective, este cea dintâi cheazășie a reușitei depline a acesteia. Odată planul de organizare făcut, preotul va purcede la recrutarea și pregătirea misionarilor laici antisectari, împreună cu concomitent cu achiziționarea elementelor materiale necesare organizării respectivului misionarism.

Pentru a evita impresia sau acuza că prin organizarea misionarismului laic antisectar, preotul împarte turme credincioșilor în două părți: unii buni și alții răi, păstorul de suflete trebuie să se consulte la început cu comitetul parohial și cu enoriașii mai de frunte. Și atunci organizarea respectivului misionarism va porni la drum ca voință a întregii turme credincioase. Peste tot, în organizarea acestui misionarism, preotul trebuie să aleagă — cu multă înțelepciune și tact pastoral — mijloacele și formele de organizare cele mai bune și mai potrivite cu sufletul orașului sau satului său. Pentru că toate formele de organizare și de pastorație care nu-s crescute organic din im-

de azi. Ea este numai o ramură verde din pomul roditor al predicii de pe munte, izvorul celor mai autentice și fericite principii democratice.

Iubirea, legea gravitației în ordinea spirituală, legea armoniei sociale universale. Este dragostea duhului ceresc care topește gheața urii și a răzbunării dintre frați. Este busola vieții creștine și modul unic de a răspunde imperativelor mari ale spiritului. Cel ce urăște umblă în întunec și în moarte. Este fără Hristos și fără ideal. Sensul plener al vieții noastre îl dă iubirea, care este dăruire și jertfă pentru alții după exemplul Domnului pe Golgota.

Iubirea lui Dumnezeu trebuie să-i răspundem cu iubire față de aproapele nostru și în deosebi față de vrășmași. A iubi pe vrășmași, înseamnă a-i ierta. Ii iertăm când înfrângem în noi mâna și lăcomia care răbunare pentru rău ne-așază greșit, iertăm când uităm tot răul făcut, fiind blânzi și îngăduitori cu slăbiciunile lor, convinși că ne sunt frați și greșim și noi altora și lui Dumnezeu.

Cât de sublimă este iertarea! Cei vechi n'au știut-o, căci reacționau instinctiv, la rău cu rău și la bine cu bine, iar poporul ales a stălcit-o prin legea talionului: dinte pentru dinte și ochi pentru ochi.

Mântuitorul Hristos așezând binele ca fundament al vieții umane, zice: „Toate câte voiți să vă face oamenii, faceți-le voi asemenea”. [Mat. 7, 12]. Iar sf. Pavel adaugă: „Nu vă lăsați biruiți de rău, ci biruiți răul prin bine... (Rom. 12, 21). Prin aceasta, Domnul ne obligă la iertare.

El așază iertarea în miezul rugăciunii „Tatăl nostru” și pentru că nimeni să nu să sustragă dela ea, revine categoric, zicând: „De veți ierta oamenii greșalele lor, va ierta și vouă Tatăl cel ceresc greșalele voastre, iar de nu, nici El nu vă va ierta”. (Mat. 6, 14—15.)

Adevărul acesta mântuitor îl zugrăvește apoi impresionat în pilda împăratului milostiv și a slugii nelndurate și în tabloul flului pierdut, căruia Tatăl îi iartă totul, după ce se căeste.

Iertare a dat Domnul Hristos dușmanilor Săi pe sf. Cruce, din care a izvorit iertarea tuturor și iertare cere creștinilor. Apostolii L-au ascultat ca și sfântul Ștefan, care ucis cu pietre se ruga: „Doamne, nu le socoti lor acest păcat!” (Fapte, ap.). Iertarea a unit pe creștinii într'un cuget și o inimă și i-a scos biruiți contra păgânilor. Topiți în flacăra ei, martirii creștini binecuvântau pe călăii lor fericiți că se pot uni cu Hristos pe vecl.

Să privim puțin secolul nostru, lipsit de puterea iertării. El are fața hâdoasă, de care istoricul de mâine se va îngrozi

pentru opera sa telurică, de războaie, rane și moarte. De trei decenii acest secol este un vulcan în erupție cu scurte intermitențe, ca să ia proporții urlașe în ultimii 6 ani, Europa și lumea zace răstignită de răzbunarea pe care au conspirat-o popor contra popor, robite tehnicii și înveninate de oameni violenți și demonici. La poalele acestui munte în flăcări, curge o vale a plângerii pentru milioane de vieți coborâte în cimitire și spitale, pentru imense bunuri culturale acoperite de cenușă.

Icoana acestei suferințe și dureri învălue sinistru și familia și patria românească, răvășită de certuri și ură între frați.

Totul este o consecință a lepădării de Evanghelia creștină, a deplasării axei vieții umane dela spirit la materie. Trăim într'un orizont al speciei biologice oarecare și nu al omului creat pentru eternitate. Am ajuns robii instinctelor inferioare; trăim numai pentru pânze, cunoștința o punem numai în slujba trupului și am uitat de comandamentele spirituale.

Aceasta este viața unei mari părți din omenire, care se conduce după percepțiile etice filozofului biolog Nietzsche care a cerut răsturnarea valorilor creștine: iubirea, mila, iertarea, etc., mituri și sentimente nedemne de om, care ajută pe cei slabi care n'au dreptul la viață și împiedică evoluția celor tari și duri, care trebuie să realizeze supraomul, trecând nesimțitor peste orice suferință.

Câtă zăpăceală și haos! Un duh metafizic roade ordinea morală din lume. Desigur numai din aceste erori grave de etică socială, bazată pe violență, au pornit cele două războaie ale acestui secol, care avea deviza că cel tare are dreptul la viață, iar cel slab să robească și să moară. O atare monstruoasă degradează omul și cultura la treapta de animal.

Întrebăm: La ce folosește civilizația și știința celor aleși ai umanității, dacă n'avem milă și iertare față de aproapele? La nimic! Pentru că ele în loc să imblânzească pe oameni, îi sălbătește și distrug ultima bucurie de a trăi.

Veac blestemat, nu vei fusemna nimic în cartea viitorului, pentru că ai deschis omului poarta ambițiilor deșarte, ca să-i goleşti sufletul de Dumnezeu și de puterea iertării, care fac noblețea și umanitatea sa! Ai rafinat rațiunea, dar ai îndreptat-o contra fericirii omului prin mașina de război care împrăștie groază și moarte. Temeți-vă, de omul fără Dumnezeu, și fără iubire și iertare, căci rațiunea lui este arma cea mai teribilă pentru exterminarea aproapele, a popoarelor și a umanității, coborând totul în întunec, deznădejde și ruină. În Hristos și în iertarea lui pu-

neți-vă toată nădejdea. A spus-o Pascal: „Iisus Hristos este centrul spre care tinde tot. Cine-L cunoaște are rațiunea tuturor lucrurilor. In el stă toată virtutea și toată fericirea noastră, în afară de El nu există decât viciu, nenorocire, erori, intrinsec, moarte și deznădejde”.

Ce mijloc vom folosi pentru a ieși la liman la răscruce de ev nou? Violenta și răzbunarea păgână, sau iubirea și iertarea creștină? Primele vor striga unii, ambele vor zice alții. Dar violența și răzbunarea n'au fost niciodată buni sfătuitori și n'au creat în istorie nimic durabil. Tot ce vedem mare și frumos în viață, izvorăsc din iubire și iertare. Ele zvântă suferința și mizeria din lume și fac viața un ral. Ele pot scoate omul modern de sub dărâmturile unei civilizații materialiste și atee care l-a asurzit și l-a orbit. Ele îi vor reda pacea și liniștea sufletului, odată cu conștiința certitudinilor absolute, rispește babilonia doctrinelor ucigătoare de ideal major.

Nu mai istoria poate zidi idealul de săvârșării neamului și să-l ridice pe culmele culturii inobilatoare, pe care ard stințele nostalgii ale umanității: libertatea, înfrățirea, pacea și dreptatea pentru toți. Către acest ideal, care are adânci rezorturi în ființa umană, nu se poate duce nici o filozofie arogantă și falibilă, nici un sistem etic, nici o reformă politică-socială și nici un progres științific, care vreau îndreptarea vieții, neorganic, din afară în lăuntru.

De aceea Biserica strămoșească, ca o mamă bună, ne sfătuiește să ne iertăm, și să ne împăcăm, ca să fim tari în fața primejdilor. Să ne iertăm reciproc în familie, în viața socială și de stat, în școli, în ateliere, în fabrici și pretutindeni. Să ne iertăm mari și mici, cărturari și necărturari, români și străini. Iertând, vom fi și noi iertați de Dumnezeu, și vom schimba fața sufletului românesc, cimentând o țară mai sănătoasă și eternă.

În genunchi lângă cruce, omenirea împăcată cu sine însăși, să-și ceară iertare dela Dumnezeu care va pune pe fruntea ei coroana de aur a iubirii și a binecuvântării Sale, pentru a începe o viață nouă și fericită.

Aceasta este tălcul pentru care, acum la începutul Postului mare, sf. Biserica a așezat Evanghelia iertării, mai actuală și mai necesară ca oricând. Ea ne grăiește lapidar. „Fillor, iertați-vă sincer și total!” Căci fără iertare nu este de folos: nici rugăciunea, nici postul, nici milostenia. Nimic! Numai pe iertare clădiți faptele voastre de mântuire și mai ales postul, această rugăciune a trupului, prin care slujind duhului, ajungeți la cucerirea paradisului pierdut, pe pământ și'n cer, Amin.

Prof. Simion Radu

Săptămâna spirituală a studenției ortodoxe dela Univ. „Regele Ferdinand I” Cluj-Sibiu

— 19—26 Aprilie 1945 —

Frăția ortodoxă română studențească a pășit la lucru pentru înfărire credinței și răspândirea virtuților religioase.

Prin contribuția distinșilor profesori universitari dela Universitatea din Cluj și dela Facultatea de Teologie, în intervalul 19—26 Aprilie 1945, s'au creat momente de adevărată înălțare sufletească și de adâncire a adevărului etern.

I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae a fost reprezentat de I. P. C. Sa Părintele-vicar Teodor Scorobef, care a transmis înalta binecuvântare arhierescă activității F. O. R. S.-ului

Dr. prof. E. Speranția a arătat că numai acele fapte istorice sunt înregistrate, care se soldează cu cuceriri spirituale, demonstrând „Sensul spiritual al istoriei”.

C. Sa Diacon N. Mladin a chemat tineretul la Rugăciune, înfățișând neprețuitele binefaceri aduse de această legătură cu Dumnezeu.

C. Diacon E. Vasilescu a combătut concluziile la care a ajuns Dr. prof. P. Negulescu referitor la problema religioasă, documentând „Prezența Divină”.

C. Diacon Dr. Gr. T. Marcu a reconstituit „Procesul Mântuitorului”, înscenat și lesbătut în continuă ilegalitate, de către acei pentru care s'a coborât să-i ridice din păcat.

C. Păr. Dr. C. Sârbu a adăugat argumentelor religioase care dau Postului un sens spiritual, și argumente de ordin medical, convingându-ne de însemnătatea lui sufletească și biologică.

Dr. Prof. I. Moga ne-a înfățișat „Aspecte din viața religioasă a Transilvaniei în evul mediu”, dovedind fărâia ortodoxiei care a răzbit prin acele epoci de sbuciumată viață românească.

Săptămâna spirituală a fost încheiată cu Festivalul Religios, la alcătuirea căruia și-au dat concursul: I. Ciontescu, stud. Drept și Med., Ierodiacon V. Anania-stud. Med., Dra I. Apostol-stud. Med., D. Vățamanu-stud. Lit., I. Răileanu-stud. Med., și R. Cărpinișeanu-stud. Med.

Astfel Biserica a coborât ca în fiecare moment, în mijlocul tineretului universitar, luminându-i calea dreptății și a bunei înțelegeri, iar studenții și-au mărturisit atașamentul de religie și de Biserica ortodoxă, ca sprijin al vieții.

Radu Cărpinișanu

prejurările vieții parohiale, îngreulează pastorația, desbină comunitatea parohială și răpesc preotului încrederea și concursul unei părți dintre parohieni.

Odată misionarismul laic antisectar organizat și așezat în funcțiune, păstorul de suflete — în calitatea lui de ochi și voce a episcopului către respectivul misionarism — va supraveghea ca toată acțiunea acestuia să se desfășoare în înțelegere cu Biserica ierarhică și în supunere fiască față de ea. Pentru aceasta, preotul trebuie să-și exerciteze nestânjenit toate drepturile sale plene care îi revin în calitate de paroh, și în sânul misionarismului laic antisectar. Nimic nu vor întreprinde și acțiunea misionarii laici antisectari, fără sfatul sau aprobarea și concursul preotului. Dar preotul va fi atent să nu înbușească neatârarea și libertatea de acțiune a misionarilor laici, inerente firii lucrurilor.

b) Și mai important este rolul preotului de educador al conștiinței ortodoxe dinamice a misionarilor laici antisectari, precum și de inițiator și desăvârșitor al acestora în cunoștințele necesare și în metodele de luptă.

Nu mai preotul — ca înzestrat cu pregătire și ca investit cu putere specială — poate face educarea misionarilor laici antisectari în duhul conștiinței autentice ortodoxe și dinamice: cunoașterea curată a învățăturii ortodoxe și formarea staturii morale a respectivelor persoane. Aici e preotul în desfășurarea obișnuitei sale activități pastorale, direcționată doar spre ființa specială a misionarismului laic antisectar. Cu alte cuvinte, preotul trebuie să pregătească pe misionarii laici antisectari, cultivând într'ânsii evlavie solidă și sădind în sufletul lor cunoașterea curată a învățăturii ortodoxe și a elementelor necesare luptei antisectare. El e chemat să toarne în ființa celor chemați, chipul ideal al misionarului laic antisectar.

Pentru a putea îndeplini misiunea mai sus definită,

preotul trebuie să aibă însușirile și atitudinea unui adevărat păstor de suflete: curat, bine pregătit, conștient și zelos în îndeplinirea datoriei sale. Căci pe umerii lui apasă greaua misiune a Mântuitorului: aceea de a forma apostoli, și nimeni nu poate da altuia ceea ce nu posedă el însuși.

Datoria preotului în cadrul misionarismului laic antisectar, este o chemare frumoasă, dar totodată grea și plină de răspunderi. Preotul este chemat să fie sufletul acestui misionarism, a cărui soartă stă în mâinile lui. De fapt, misionarismul laic antisectar va fi aceea ce va ști și va reuși preotul să facă din el. El va purta timbrul personalității preotului respectiv.

Spre a fi la înălțimea acestei misiuni mari și frumoase, preotul trebuie să fie înzestrat cu o pregătire specială. Această pregătire specială constă în introducerea lui deplină în tainele luptei antisectare, dublată de actualizarea integrală în ființa lui, a chipului de adevărat misionar.

E datoria ierarhiei bisericesti superioare preotului, să se îngrijească — la vreme potrivită — de această pregătire încă în școlile de formare teologică a preoșimii și apoi în cadrul unor cursuri speciale. Și tot respectiva ierarhie e chemată să selecționeze elementele destoinice dintre preoți și să le așeze anume în parohiile, în care sectarismul este mai puternic.

În recrutarea acestor elemente, ierarhia bisericască superioară trebuie să fină strict cont de misiunea ce are să le-o încredințeze. Ei vor fi trimiși la o muncă deosebită. Dacă munca este sufletul unui așezământ bisericesc, atunci datoria preoșilor respectivi este să facă viguros misionarismul laic antisectar, prin muncă serioasă și asidă. Munca, conform scopului respectiv, coordonarea luminaată a puterilor, dobândirea de lucrători și aprinderea zelului

în inimile acestora, armonia cu colaboratorii și ipostaza de conducător pildă vie pentru toți, sunt tot atâtea îndatoriri, a căror împlinire garantează reușita deplină a misiunii respective.

Pe lângă chipul ideal al misionarului, preotul încredințat cu activarea misionarismului laic antisectar va trebui să mai aibă următoarele calități: stăpânire de sine, independență, claritate, curaj, prevedere, simț al răspunderii, puritatea caracterului și arta conducerii. Evident, toate aceste însușiri sufletești sunt necesare oricărui păstor de suflete, dar preotul însărcinat cu misiuni speciale trebuie să le aibă într'un grad mai mare.

În sfârșit, figura preotului animator al misionarismului laic antisectar, trebuie să se contureze astfel: suveran cu deosebit tact pastoral, destoinic în a câștiga și cuceri pe alții în slujba ideii căreia s'a dedicat, zăbavnice întru răbdare și străduință, conducător fără aiere de șef oficial și conștient de rolul ce are să-l îndeplinească.

În fond și în concluzie, preotul are în sânul misionarismului laic antisectar, o datorie de ordin negativ și una de ordin pozitiv. Cea de ordin negativ constă în a înlăturarea tot ceea ce periclitează ortodoxa dezvoltare și desfășurare a misionarismului laic antisectar. Cea de ordin pozitiv este incomparabil mai importantă: formarea misionarilor laici antisectari și — peste tot — animarea lucrării acestora. Faptic, chemarea și rolul păstorului de suflete în cadrele misionarismului laic antisectar, sunt clare și bine definite. Însă e greu de găsit un termen tehnic scurt, care să aducă deplin adecvat la expresie, întreaga sferă de îndatoriri pe care le are preotul în sânul misionarismului laic antisectar.

În orice caz, preotul nu trebuie să uite că chemarea lui — în cadrul respectivului misionarism — e mare și frumoasă, și că e dator să fie la înălțimea ei.

(Sfârșit)

VITRINA CĂRȚII

Aspecte istorice
din trecutul ardelean

Sporesc, spre mulțumirea unui larg cerc de cititori, lucrările care se ocupă cu trecutul Transilvaniei, al țării numite de un geograf strein „inimă a teritoriului etnic românesc”.

În „Biblioteca istorică Astra”, publicată de Institutul de Istorie Națională din Cluj-Sibiu în colaborare cu Secția istorică a Asociațiunii, a apărut de curând cartea premiată de Ministerul culturii naționale: **Aspecte din Istoria Transilvaniei de Dr. Marina Vlasiu**, cu o prefață de Prof. I. Moga, Instit. „Dacia Traiană”, Sibiu, 1945, Pg. 328. Pref.?

Cartea doamnei Dr. Marina Vlasiu, înfățișând toate frământările și aspirațiile poporului nostru ardelean, este — cum constată dl prof. I. Moga — deosebit de necesară astăzi, când avem dovezi nouă că foștii privilegiați ai regimului feudal din Transilvania n'au renunțat la gândul de a înstrăina această provincie din patrimoniul neamului românesc.

Cetitorul atent se va convinge de spre serviciul remarcabil adus cauzei naționale și patriotice în prețioasele aspecte ale autoarei, una dintre puținele cunoscătoare ale problemelor care ating viața Ardealului în cursul lung al veacurilor.

Socotim că este de prisos a stăruii asupra celor trei părți ale lucrării: ele trebuie cetite sau, cel puțin, frunzărite de toți doritorii de a se adânci în cunoașterea trecutului, de jale și glorie, al pământului românesc „de dincolo de pădure”. Mai ales, ni s'au părut deosebit de bine prinse momentele privitoare la Marele Principat transilvan și la desființarea lui. Colorit variat și multă împănare caracterizează aceste interesante expuneri.

Dar nu mai puțin însemnată este expunerea situației Principatului transilvan în veacul al 17-lea. Spre deosebire de unii istorici, cari afirmă că principii transilvani ai veacului pomenit nu erau decât susținători ai ideii de stat ungar, autoarea română răstoarnă părerea aceasta și, cu un iscusit aparat de fapte istorice, culesse din diferite izvoare, chiar și unguerești, stabilește, mai pe sus de îndolă, că: în tot decursul veacului al 17-lea se poate desprinde aceeași direcție a politiciii și a principiilor transilvani cât și a celor din Muntenia și Moldova: tendința continuă de contopire într-o singură unitate politică a țărilor de pe amândouă cîlele Carpaților (pag. 128).

Dacă ar fi totuși să rostim unele mici rezerve despre această bună carte românească, le-am'cuvrînd în observarea că autoarea prea s'a lăsat ispîtită de a reproduce un număr exagerat de mare din textele operelor unor cunoscuți scriitori, — o simplă indicare a paginelor din cartea utilizată era poate de ajuns. La ce o sumă atât de considerabil de propte, când ai arătat lămurit că și stăpânești deplin materia.

Dar, în sfârșit, această scăpare din vedere să fie greșala cea mai mare a fiecărei cărți.

e. h.

Citiți și recomandați
în cercurile D-Vestre

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească - Apare lunar

sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit
NICOLAE al Ardealului

Director:

Prof. Dr. Grigorie T. Marcu

Raedctia și Administrația:

Academia teologică „Andreiană”
SIBIU, str. Mitropoliei 24-28

Comunicare

Aducem la cunoștință tuturor oficiilor protopopești și parohiilor din Arhiepiscopia noastră spre știre și întocmai conformare, următoarea dispoziție a Onor. Minister al Cultelor în chestiunea carnetelor C. F. R. cu 50 % reducere:

Inalt Prea Sfinției Sale
Inalt Prea Sfințitului Arhiepiscop de Alba-Iulia și Sibiu, Mitropolit al Ardealului-Sibiu

Inalt Prea Sfințite,

Avem onoare a vă aduce la cunoștință că, începând dela 1 Aprilie 1945, taxele pentru carnetele C. F. R. s'au majorat după cum urmează:

Clasa I 200 lei

Clasa II 100 lei

Clasa III 50 lei

Toate chitanțele în valoare de peste 100 lei vor fi timbrate cu 30 lei timbru fiscal.

Vă rugăm a comunica aceasta tuturor organelor în subordine, pentru a nu ne mai trimite chitanțe cu vechiul preț.

Primiți, vă rugăm, Inalt Prea Sfințite asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

Sibiu, 25 Mai 1942

Consiliul Arhiepiscopesc

Aviz oficial

În Monitorul Oficial Nr. 93 din 21 Aprilie 1945 s'a publicat Decretul Lege privind la salarizarea preoților, diaconilor și cateheților bisericești.

Conform dispozițiilor din acest Decret-Lege, personalul bisericesc dela parohii are dreptul la 6 gradații de vechime din 5 în 5 ani, precum și la o gradație de merit.

La gradațiile de vechime se calculează și anii serviciilor anterior la Stat, în orice alte funcțiuni.

Gradația de merit se acordă numai după un serviciu de cel puțin 20 ani și numai pentru merite excepționale.

Cota fiecărei gradații este de 25% la salariul de bază actual.

Cu începere dela 1 Maiu 1945 funcționarii publici vor primi un nou spor de scumpete, egal cu acela pe care îl primesc funcționarii dela 1 Decembrie 1945 începând. Adecă sporul din Decembrie dublu.

Gradațiile cele noi aprobate cu începere dela 1 Aprilie 1945, precum și gradațiile a cincia și a șasea, vor fi plătite numai după punerea în aplicare a bugetului pe anul financiar 1945/1946.

Personalul bisericesc care a implinit înainte de 1 Aprilie 1945, ani de serviciu 25 sau 30, vor face cerere la Consiliul nostru arhiepiscopesc cât mai urgent pentru recunoașterea gradației a cincia și a șasea.

La cerere vor anexa un Certificat de serviciu, eliberat de Oficiul protopopesic din care să se poată constata timpul servit și continuitatea lui.

În cerere se va arăta amănunțit parohiile la care au servit și timpul servit. Cererile și Certificatele se vor timbra în regulă și anume: cererile cu 80 lei, și certificatele de serviciu cu 120 lei.

Certificatele de serviciu pentru protopopi și administratorii protopopești le eliberează Consiliul nostru arhiepiscopesc, în care scop vor anexa la cerere un timbru fiscal de 120 lei.

Cererile pentru recunoașterea serviciului prestat în alte servicii de Stat, vor fi instruite cu un Certificat de serviciu eliberat de Autoritatea de Stat la care a funcționat petentul.

Sibiu, 25 Maiu 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Dați-vă obolul vostru
pentru cei năpăstuiți de soartă

Anunț

Se aduce la cunoștință celor interesați că examenele sesiunii de vară la Academia teologică „Andreiană” din Sibiu se țin între 11-16 Iunie a. c.; iar cele de diferență, în vederea examenului de licență pentru absolvenții Academiei teologice, și examenul de licență, între 18-23 Iunie a. c.

Rectoratul

Mormântul sfântului Petru

În cursul vremilor trecute a fost de repetite ori pusă în discuție problema: unde sunt acum rămășițele pământești ale sfântului apostol Petru. Dar un răspuns precis și documentar nu s'a dat, deși papa Leo al 13-lea spunea că Biserica nu trebuie să se teamă de adevăr.

La începutul veacului nostru s'au deschis și tainele Vaticanului pentru cercetătorii trecutului și cu acest prilej s'a dovedit că unele rămășițe ale trecutului nu au confirmare istorică.

Intrigat de acest fapt un oarecare P. Grisar și-a îndreptat atenția și asupra mormântului sfântului Petru punându-și întrebarea dacă rămășițele pământești ale acestui sfânt sunt de fapt și azi în mormântul original din biserica închinată lui, sau nu mai sunt acolo. În legătură cu această întrebare a apărut apoi o broșură scrisă de un anonim, Marcello della Pietrovicchio, care provoacă direct pe papa să deschidă mormântul și să lămurească această nedumerire. A răspuns la această provocare arheologul Marucchi care a făcut istoricul acestei probleme.

Marucchi spune că sfântul apostol Petru, după ce a suferit moartea de martir, a fost așezat într'un mormânt între cîrcul lui Nerô și via Cornelia, unde a rămas până în anul 258, când de frica persecuțiilor, creștinii, ca să nu fie pângărit mormântul apostolului, i-au ridicat trupul și l-au mutat într'un loc mai ascuns pe via Appia. Nu mult în urmă apoi l-au ridicat și așezat iar în mormântul original, unde l-a aflat împăratul Constantin, și a ridicat deasupra mormântului bazilica sfântului Petru.

Tradiția din Roma vorbește că în vremile ce au urmat, mormântul sfântului Petru ar fi fost violat în două rânduri. Întai în anul 876 când au năvălit în oraș Saraceni. Liber pontificalis [viața lui Sergiu al doilea] spune că Saraceni au invadat și biserica sfântului Petru „ecclesiam B. Petri nefandissimum iniquitatibus praecoccupantes invasuram”, dar nu amintește că s'ar fi atins și de mormânt. Leo al patrulea a reparat stăruințele cauzate de Saraceni în biserica și altarul lui Petru „sub quo eis sacratissimum corpus quiescat”.

A doua oară a trecut prin această biserică furia revoltei oștilor împărătești din 1527 poreclită „sacco di Roma”. Tradiția afirmă că cu acest prilej ar fi fost violat și mormântul sfântului. În 1514 a făcut Clemente al optulea anumite reparaturi la mormânt. Se afirmă că papa ar fi făcut atunci o gaură în perețele mormântului și a zărit un sarcofag, deasupra căruia era o cruce de aur cu o inscripție în versuri. Dar imediat a dispus ca gaura să fie astupată.

Atât Grisar, cât și Marucchi, cred că probabil trupul sfântului Petru este de fapt în acest mormânt, cu toate că dovezi precise nu sunt. S'a făcut apel și mai târziu la papi să deschidă mormântul, dar n'a făcut o nici unul. Dar deși nu se știe precis nici până azi dacă trupul sfântului este aci sau nu, Marucchi spune că totuși acest mormânt trebuie venerat ca mormântul lui Petru după cum venerat este și mormântul gol al Mântuitorului Iisus Hristos. Problema aceasta, prin urmare, a rămas nelămurită până astăzi.

Dr. Seb. Stanca

INFORMAȚIUNI

Vizita I. P. S. Sale Ieronim al Chișinăului. Însotit de doi protopopi din Uniunea Sovietică, I. P. S. Sa Ieronim, Arhiepiscopul Chișinăului, a făcut o vizită oficială I. P. S. Sale Patriarhul Nicodim al României la București, fiind delegat de către I. P. S. Sa Patriarhul Alexei al Moscovei. Această vizită arhierescă a fost răspunsul dat de Biserica rusă, iubirii arătate de Biserica română, care a participat — prin reprezentanții ei — la alegerea de patriarh al Rusiei în persoana I. P. Sf. Alexei al Moscovei, iarna trecută. Totodată ea leagă din nou firul legăturilor frățesti dintre noi și praslavnicii creștini din Uniunea Sovietică.

„Universitate Muncitorească”. O consfătuire a profesorilor universitari și secundari din localitate — ținută la sediul „Unirii Patrioților” — a hotărât să se deschidă în curând la Sibiu o „Universitate muncitorească” după modelul celor din străinătate și adaptată la trebuințele locale. Planul acesta de a ridica poporul muncitor — prin știință și lumină — la bună stare și la progres, este expresia celei mai luminate democrații. Dorim să vedem cât mai curând realizată această instituție, pentru că dintr'ansa va rodi mult folos pentru muncitori și pentru țară. În comisia de studiu și pregătire prealabilă a înființării acestei instituții, au fost cooptați și doi membri ai corpului didactic al Academiei teologice „Andreiană”.

Conferință, preotească de primăvară a ținut protopopiatul Băița, sub conducerea parintelui protopop D. Secărea la sediul tractual. Deschizând conferința, par. protopop stăruiește asupra preocupărilor ce au să călăuzească astăzi lucrarea pastorală. S'au citit rapoartele obișnuite, însoțite de diferite propuneri privind chemarea preotului. Preoții și numeroși credincioși s'au mărturisit, iar la ziua următoare s'au împărțit cu sfințele taine, — Pr. L. P.

Teatru permanent în Sibiu. Resortul cultural al Sindicatelor unite din Sibiu a luat inițiativa organizării unui teatru permanent în celarea de pe malurile Cîmbinului. S'a format o comisie restrânsă pentru redactarea statutelor, și s'a pus baza unui comitet teatral, compus din mai mulți frunzești sibieni, între cari dnii Cleja prefectul județului, colonelul Dafinescu, primarul Hada ș. a.

ȘTIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

10. Duminecă în 27 Maiu 1945 servesc: Prot Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Nicolae Neagu; diaconii Anatolie Scutu și prof. Nicolae Mladin. Predică: prof. Nicolae Mladin. La Oastea Domnului predică preotul Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari.

Nr. 4223/945

(19) 2—

Publicațiune

În conformitate cu dispozițiile art. 14 din Regulamentul Academiei teologice „Andreiană” din Sibiu, Consiliul Arhiepiscopesc declară și publică vacante catedra de Liturgică și Teologie Pastorală și Conferința de îndrumări misionare și sectologie pentru chemarea restrânsă sau prin transferare ori pentru chemarea largă prin numire ca titulari, de la această Academie.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 15 Mai 1955.

Consiliul Arhiepiscopesc

Răspândiți cu drag

Telegraful Român
Organul lui Șaguna din 1853